

ШКОЛИ ЗОРЯ СВІТАНКОВА

Незважаючи на ще незадовільну матеріальну базу, погане забезпечення підручниками, відсутність достатньої кількості наочності, більшість учнів отримували в школі глибокі знання, закінчували її з медалями та були добре підготовлені до вступу у вузи. Це засвідчує високий відсоток гощанських випускників, які відтак стали студентами інститутів й університетів. Приміром, майже всі випускники Гощанської СШ 1951 р. поступили у вузи і стали хорошими фахівцями.

Хоч сплигло вже понад сорок літ, проте пам'ять раз по раз переносить мене у ті часи, і перед очима проходять до болю знайомі постаті К.Я.Сидя, М.Г.Котовича, О.Г.Головань (Сидь), інших колег, з якими я починав торувати свою багаторічну освітянську дорогу і котрі, як і я, присвятили вчительському подвижництву все своє життя.

Пригадується, К.Я.Сидь працював спочатку класоводом, відтак — вчителем трудового навчання. Крім того, Кость Якимович виконував великий об'єм позакласної роботи. Технічний ,урток, яким він керував, виготовляв багато наочних моделей машин, котрі діяли, а гуртківські експонати неодноразово займали призові місця на обласних виставках.

Інша творча грань Сидя — його організаторські здібності під час відпочинку вчителів, активна участь у районному вчительському хорі, а також у хорах Будинку культури та маслосирзаводу. Все це підсилювалось напрочуд м'якою вдачею Костя Якимовича, з котрим повсякчас було дуже легко спілкуватися і який ніколи не відмовляв у допомозі. Тож не дивно, що всі у школі та райцентрі любили й поважали його.

М.Г.Котович викладав у Гощанській СШ, як уже зазначалося, хімію, біологію та німецьку мову, забезпечуючи зі своїх предметів високий рівень знань. Під час навчання хімії та біології намагався тісно пов'язувати теоретичний матеріал з практичною діяльністю. Це, звичайно, викликало неабиякий учнівський інтерес до згаданих дисциплін.

При вивченні німецької мови Михайло Григорович велику увагу приділяв розмовній мові, читанню літератури на німецькій мові.

Пісенна іпостась Котовича обумовлювалась його непересічним музичним обдаруванням. Упродовж багатьох років він керував учнівським та районним вчительським хорами. На обласних олімпіадах хор учителів під орудою Михайла Григоровича майже завжди посідав призові місця. 1958 р. цей співочий колектив взяв участь у республіканській олімпіаді. Тоді ж виступ хору транслювало республіканське радіо.

О.Г.Головань (Сидь) і В.П.Голенко приїхали в район ще під час війни і працювали в Гощанській СШ упродовж кількох десятиліть, аж до виходу на пенсію. Через їх серця пройшли сотні і сотні учнів. Усе своє життя ці вчительки присвятили школі, навчанню й вихованню дітей, молоді. Характерними ознаками роботи Олександри Григорівни та Віри Прокопівни були висока вимогливість і чуйність, індивідуальний підхід до учнів. Нині тисячі дорослих людей, котрих навчали ці педагоги, згадують їх лише добрими словами.

Освіта, навчання без друкованого слова — книг і періодики — не стануть, звичайно, повноцінними. Тож однією з важливих складових тогочасної Гощанської СШ (як, утім, і нинішньої) була книгозбірня. В серпні 1948 р. посаду шкільного бібліотекаря обійняла М.Г.Приліпко. Тодішня книгозбірня, як зазначалось вище, розміщувалась у коридорі. Умови праці були непростими, я б сказав — дуже тяжкими. Та попри все Марфа Григорівна серйозно переймалась своєю професійною справою і доклала багато зусиль задля збільшення книжкового фонду його систематизації. В цьому зв'язку згадується одне

ли, а гурткіські експонати неодноразово займали призові місця на обласних виставках.

Інша творча грань Сидя — його організаторські здібності під час відпочинку вчителів, активна участь у районному вчительському хорі, а також у хорах Будинку культури та маслосирзаводу. Все це підсилювалось напрочуд м'якою вдачею Костя Якимовича, з котрим повсякчас було дуже легко спілкуватися і який ніколи не відмовляв у допомозі. Тож не дивно, що всі у школі та райцентрі любили й поважали його.

М.Г.Котович викладав у Гощанській СШ, як уже зазначалося, хімію, біологію та німецьку мову, забезпечуючи зі своїх предметів високий рівень знань. Під час навчання хімії та біології намагався тісно пов'язувати теоретичний матеріал з практичною діяльністю. Це, звичайно, викликало неабиякий учнівський інтерес до згаданих дисциплін.

При вивченні німецької мови Михайло Григорович велику увагу приділяв розмовній мові, читанню літератури на німецькій мові.

Пісенна іпостась Котовича обумовлювалась його непересічним музичним обдаруванням. Упродовж багатьох років він керував учнівським та районним вчительським хорами. На обласних олімпіадах хор учителів під орудою Михайла Григоровича майже завжди посідав призові місця. 1958 р. цей співочий колектив взяв участь у республіканській олімпіаді. Тоді ж виступ хору транслювало республіканське радіо.

О.Г.Головань (Сидь) і В.П.Голенко приїхали в район ще під час війни і працювали в Гощанській СШ упродовж кількох десятиліть, аж до виходу на пенсію. Через їх серця пройшли сотні і сотні учнів. Усе своє життя ці вчительки присвятили школі, навчанню й вихованню дітей, молоді. Характерними ознаками роботи Олександри Григорівни та Віри Прокопівни були висока вимогливість і чуйність, індивідуальний підхід до учнів. Нині тисячі дорослих людей, котрих навчали ці педагоги, згадують їх лише добрими словами.

Освіта, навчання без друкованого слова — книг і періодики — не стануть, звичайно, повноцінними. Тож однією з важливих складових тогочасної Гощанської СШ (як, утім, і нинішньої) була книгозбірня. В серпні 1948 р. посаду шкільного бібліотекаря обійняла М.Г.Приліпко. Тодішня книгозбірня, як зазначалось вище, розміщувалась у коридорі. Умови праці були непростими, я б сказав — дуже тяжкими. Та попри все Марфа Григорівна серйозно переймалась своєю професійною справою і доклала багато зусиль задля збільшення книжкового фонду, його систематизації. В цьому зв'язку згадуються численні виставки літературних новинок, книг, рекомендованих до вивчення матеріалу згідно шкільної програми, підбір і систематизації відповідних статей та заміток періодики. Наслідком сказаного стало те, що вчитель чи учень міг взяти в бібліотеці літературу майже будь-якої тематики.

Крім того, М.Г.Приліпко разом з учителями проводила тематичні конференції, літературні вечори, вікторини тощо. І так тривало усі 27 літ, упродовж яких Марфа Григорівна трудилася бібліотекарем. Неодноразові перевірки, до слова, повсякчас відзначали хорошу роботу шкільної книгозбірні.

Якщо наразі свою середню, неповну середню чи початкову школу має більшість сіл району, то у 40-50-х рр. минулого століття в Гощанській СШ здобували освіту учні з навколишніх сіл, а також здалеку. Зокрема, бугринці, бабинці, жаврівці, майківці, дулібці, сінненці, федорівці, курозванівці, синівці, чудничани, горбаківці, мнишинці, тесівці. Уроки відвідувались майже стовідсотково, рідкий школяр запізнювався на заняття. І це при тому, що багато учнів не мали житла в Гощі, а поверталися до себе додому.

Більшість школярів горіла бажанням добре вчитися, переживала за невдачі, які зазвичай супроводжують уроки. В цьому плані з-поміж інших виділявся 7 клас, який я пам'ятаю по 1948-49 навчальному році. Він відтак закінчив школу дуже добре, майже всі учні поступили у вузи.

За час моєї роботи в Гощанській СШ не пам'ятаю жодного випадку надзвичайних подій, спричинених учнями. Зазначеному сприяла тісна співпраця вчителів, батьків та дитячо-молодіжних організацій школи. Велику роботу у цьому напрямку зробив учком, котрий довгий час очолював Тихін Яцков.

Немаловажну роль відіграло й те, що в 5 і 8 класи Гощанської СШ вливались належно підготовлені учні сільських шкіл. Зокрема, Чудницької (К.П.Фурман) та Дулібської (Г.Ф.Горбан) початкових і Синівської (М.П.Волкашевич) семирічної.

Андрій ПРИЛІПКО.

(Продовження. Поч. в №96).